

Agost és el declivi. Agostar-se vol dir perdre la ufana els camps, el bestiar, les persones. Ara, relacionar agost amb declivi sembla una rèmora de la vida antiga i fins i tot una impertinència. En el calendari del consumidor, que és el vigent, agost és el pic de l'estiu, el mes de les vacances, de l'oci, dels viatges organitzats, de tota aquesta beneiteria comercial i publicitària del sol i la platja, de la cervesa amb suc de llimona i del vi amb taronjada, de la puerilitat dels parcs aquàtics. No els volem espatllar la festa, però agost és pesadesa, xafigor, extenuació de l'estiu, fruita madura a punt de corrompre's, renúncia. Que consti.

Avui ha mort l'home que vivia a Cal Moliner. En tornar de Girona, a mig matí, hem vist passar una ambulància que anava cap a la casa. També han passat els fills d'aquell home. Després ha vingut una altra ambulància. Tot seguit els Mossos d'Esquadra. Finalment el cotxe mortuori. Fi de partida. Com que jo també estic de vacances, m'he estat una bona estona a la finestra, observant tot aquest moviment.

A la tarda, en anar a fer el volt amb la gossa, hem passat per davant de la casa. Tot era tancat. És una masia del XVIII, contruïda amb rierencs, llècol i pedra foguera. Té un pati. A la llinda de la porta hi ha escrit "*Ave María sin pecado concebida. 1738*". Religió de la Contrarreforma, castellà del Decret de Nova Planta. Són unes lletres malgirbades per un picapedrer no gaire expert, però condensen tota una lliçó de la desafortunada història d'aquest país. Davant la casa hi ha uns lledoners de soca gruixuda i gran brancatge. Els lledoners que trobem sovint a tocar les masies antigues. Els gossos bordaven. Pel tancat rondava l'aviram. Al masover se l'havien endut al matí, de cos present. Tirava un punt d'aire de tramontana que no desenteranyinava pas del tot el cel. Verdor fosca del bosc de les Gavarres, a la davallada del dia. No feia gaire calor. Però pot tornar.

Ahir a la tarda vaig saludar l'home quan se n'anava amb el cotxe. Un gest amb la mà. Ens creuàvem sovint. Mai no saps quan saludes algú per darrera vegada. Un dia. Tot avui he estat pensant en aquell fragment de *Tot esperant Godoy*, de Samuel Beckett, que és una indignada refutació del temps. Tot es pot resumir, tal com propugna el text del dramaturg, en aquesta unitat difusa, sense contorns precisos, però tan real i expresiva: un dia. Sí, un dia va morir en Manel, un altre dia va morir en Joan Gibert, un dia va morir en Ramon. Tots eren veïns. Avui, un dia més, primer d'agost, ha mort l'home que vivia a Cal Moliner, que ahir vaig saludar. S'han endut el cos amb una furgoneta blanca. Els Mossos d'Esquadra deuen haver hagut d'elaborar un informe perquè a l'home l'han trobat difunt. Ha mort sol, qui sap si aquesta nit o de bon matí, aparentment d'això que en diuen mort natural. En tornar a casa he volgut llegir el text de Beckett. Després, he anat a regar l'hort, fins a entrada de fosc.